

**AQUEST BLOQUEIG NOMÉS ES
TRENARÀ AMB UN MOVIMENT DE
RUPTURA**

Jordi Badia

Periodista

Hem de ser excel·lents

Hi ha dues maneres de veure l'enfrontament entre el govern espanyol i el català amb el Tribunal Constitucional fent d'àrbitre: una d'innòcua políticament, segons la qual les mesures recentralitzadores que adopta el govern del Partit Popular (PP) i el bloqueig d'instruments fiscals com l'euro per recepta, les taxes judicials o sobre els dipòsits bancaris són decisions merament conjunturals i de protecció, és a dir, que l'executiu de Mariano Rajoy aprofitaria l'actual situació de crisi per frenar la disbauxa autonomista dels temps de bonança amb l'objectiu de racionalitzar i fer sostenible i adequada l'arquitectura institucional i administrativa de l'Estat, i per protegir-se davant de la Unió Europea (UE) atès que, en definitiva, el responsable últim del compliment dels dèficits és el govern espanyol; i una altra que nega la innocència ideològica d'aquest capteniment, que els primers qualifiquen de victimista, segons la qual el govern del PP asfixia de manera premeditada les finances de la Generalitat amb l'objectiu de provocar l'incompliment del dèficit manat per tenir l'excusa i l'argument que li falta per intervenir l'administració catalana, o bé forçar-la a prendre mesures que la desprestigiïn davant dels seus governats o que afectin l'aparat simbòlic nacional i afebleixin les estructures d'estat que es tenen, com

JOAN CASALS

ara TV3 i Catalunya Ràdio, les oficines a l'exterior i tota la pesca que es pretén edificar.

PROBABLEMENT, HI DEU HAVER una mica de conjuntura en les lleis que proposa el govern de Rajoy i els recursos que interposa davant del Constitucional. Vull dir que el pes de la conjuntura és innegable i que fa de bon estirar. Ara: el motor de

l'actuació és ideològic claríssimament. Perquè és una política que ve de lluny: dels temps en què presumptament Espanya anava bé i avançava per l'esquerra Itàlia i per la dreta França (o això deien). La doctrina Aznar fa temps que belluga i que impregna els programes i els governs del PP i l'aparell mediàtic espanyolista. Succeeix que ara té efectes

més greus, perquè la conjuntura ens pesa com un mort i fa que l'ofensiva faci cara del vaitot periòdic que des de fa segles es reproduïx amb una puntualitat dramàtica en les relacions entre Castella i Catalunya: si és veritat que la rebel·lia proverbial dels catalans es resol bombardejant-los cada cinquanta anys, aproximadament, com creuen els castellans, ara que fa trenta anys i una mica més de l'Estat de les autonomies i se n'han esgotat els efectes sedants, toca apaiagar la revifada independentista un altre cop, com tantes vegades abans, però ara amb els instruments que pot aplicar un estat membre de la Unió

Europea; i d'aquí a una generació ja en tornarem a parlar, si cal.

I ÉS QUE ES TRACTA D'UN conflicte ben senzill de comprendre: si Catalunya és una nació o no ho és i si, en conseqüència, és sobirana per decidir el seu futur polític. L'espanyolisme considera que no ho és i que la sobirania resideix en el poble espanyol, i té l'argument infal·lible jurídicament de la Constitució Espanyola que així ho proclama. El catalanisme ho veu diferentment, creu que Catalunya és una nació i que és sobirana per decidir el seu futur polític: és el dret a decidir, definitivament. Aquest bloqueig només es trencarà amb un moviment de ruptura: la legalitat s'ha de violentar, amb l'acord polític del Parlament espanyol, que és improbable, o sense el seu vistiplau però amb el suport internacional: un trencament en solitari equivaldria a l'inici d'una aventura de final imaginable i previsible.

TOT PLEGAT ÉS PROU GREU per deixar-se estar de bufonades i mirar de fer-ho bé i ser seriosos. Si els catalans tenim coratge i decisió i no defallim podrem sortir-nos-en, perquè hi ha molts pobles que ho han aconseguit (tot i que n'hi ha encara més que han desaparegut en l'intent). En la conjuntura també hi ha punts a favor. Però hem d'anar a buscar l'excel·lent perquè amb el notable no n'hi haurà prou.

Si els catalans tenim coratge i decisió i no defallim podrem sortir-nos-en, perquè hi ha molts pobles que ho han aconseguit